

Egyed Emese

Virágének

*Az vagy-e, ki voltál?
Aki szépen szóltál.
Az vagy-e, voltál-e,
akinek láttalak, véltelek?*

*Nem féltetek akkor,
nem kerestem
a mindenképpen tetsző, tetsz-
hető hangot:*

*nem lestem a tükröt;
hogy mi lett rútabb, hol arcát-
lanabb a női öregség,*

*nem kellett sem mentség, sem festék;
nem kellett az étel, mert mindenre jó volt
az a reggeli-napvilág-fényű
szerelmes bizonyosság.*

Úgy véltem: bizonyosság.

*Élj boldogan, elhagytál.
Fölsérti a csók is az ajkunk.
Felzaklat az álom, a józanság megnyugtat.*

*Félhetsz, mint elhunytat:
rosszul temettél;
félvállról vettél –
árokba ejtettél.*

*Furcsa ósz! Virágzik a rózsza.
Kökény színe, könnyű bogyója,
sáfrány lila kelyhe, halála.
Ének – hiába.*

Távoztató

*Nem szeretnék a küszöbödre jutni,
alamizsnádra szorulni,
koldulni kegyedet.*

*Ki is vagy? Nem vagy. Hogyha létezel,
törött tengelyű kocsin ülsz, s ha részt veszel
királyok lakomáján: gyomrod fájdul,*

*szemed dagad, émelydülsz vacsorádtól,
fogad belevásik az ételekbe,
hang sem jön ki a szádon, ülsz gebedve;*

*kit sem érdekel voltod, semmiséged.
Rosszul teremtett a Teremtő téged,
szíved egy kóbor ebben hagyta futni.*

Nem szeretnék a küszöbödre jutni.

